

mal päiwil ei piakš minema?" — Seda tegi ta.

Kui ta kirjusse astus, istus ta ühe posti warju, et teised teda palju näha ei wõiksinud. Sääal kuulis ta õpetajat rääkivat Sumala suurest heldusest ja armust; aga inimesed olla wäga tänamata! Kui neile wahest ka mõni wiletsus pääle tulla, siis mõista kohe Sumalale südi ja pidada isiennast ilmasüitaks. Ta ütles: „Inimene ei ole midagi selle helduse ja armu wäärt, n'agu Jakob tunnistas, kui ta Laban'i juurest ära tuli ja oma wenna Esaw'i pärast kartuses oli, ja siis Sumalalt armu palus.“ (1. Mos. 32. p. 10. s.)

Seda kõik pani see kurw leff filmawett walades tähele ja jättis kõik oma mured Sumala hooleks, ning läks nõnda trööstitud südamega majašse.

Aga seda haledust ja nutmist, mis lesele kirjuse oli, oli üks jõuakas talu peremees tähele pannud, mis wäga tema südamesse mõjunud, aga siiski weel mitte õiget põhja sa-

nud, mis lese südant nõnda koormab. Pärast aga päris tema kõik järele ja sai kätte. Sellest oli temale nüid küllalt, ja oli kohe mõteldud, mis nüid teha tuleb.

Kui seefama waene lestinaine õhtul piirutule walgusel oma lastega istus ja neid trööstitis, et kui hoolega tööd teha ja kofku hoida, wõida ehk jälle lehma saada. Aga selleksamal ajal kuulsiwad nemad õuues ühte lehma ammumist, mis neid jälle kurwaks tegi; sest na'd mõtlesiwad: „See on ju wõera omadus!“

Korraga koputas keegi ukse taga ja warssi astus üks tundmata mees sisse ja ütles: „Armas naisekene! üks häa sõber saatis Sinule ühe lehma ja mõne koti täie wilja ja muud eluülepidamise tarwidust, ja weel palju tuhat terwiseid!“ Ja enne, kui naine küsida ja tänada sai, oli mees kadunud. Nõõmuga wiisiwad lapsed lehma lauta ja kandiswad suure waewaga kotid tuppä, ning tänamist oli otsefata.

Teisel päewal tuli aga armuandide saatja isi sinna ja ütles: „Armas naine! Ma olen